

Sygnatura akt VI GC 387/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Malwina Bortnowska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **sp. z o.o. w W.**

przeciwko **R. J.**

o zapłatę 55519,00 zł

I. zasądza od pozwanego R. J. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 55.518,10 zł (pięćdziesiąt pięć tysięcy pięćset osiemnaście złotych 10/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 stycznia 2012r.,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.393,- zł (sześć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt trzy złote 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,- zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. J. kwoty 55.518,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że sprzedał pozwanemu paszę, za którą pozwany zapłacił jedynie część ceny, zaś jej pozostała część nie została zapłacona mimo wezwania do zapłaty i deklaracji pozwanego o zapłacie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 września 2013r., sygn. akt VI GNc 1224/13, Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 55.518,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 stycznia 2012r. oraz kwotę 4.311,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Przyznając fakt zawarcia z powodem umowy sprzedaży zarzucił, że dostarczona pasza (po jej wymianie na zgodną z zamówieniem) nie posiadała deklarowanych parametrów jakościowych co spowodowało mniejszy od oczekiwanego przyrost ryb. Pasza ta została zużyta w procesie produkcji. Wobec w/w wad przedmiotu sprzedaży pozwany zażądał obniżenia ceny o 10%.

Sąd ustalił.

W październiku 2011r. powód sprzedał pozwanemu towar w postaci paszy dla ryb:

- T. o frakcji 3,5 mm, w ilości 6,6 tony w cenie 4,20 zł netto za 1 kg,
- T. o frakcji 7 mm, w ilości 16,5 tony w cenie 4,20 zł netto za 1 kg,

- (...) (...) o frakcji 1,9 mm, w ilości 1,25 tony w cenie 4,99 zł netto za 1 kg.

Pasza została dostarczona pozwanemu w dniu 7 października 2011r., z tym że zamiast paszy T. o frakcji 7 mm, dostarczono paszę T. o frakcji 5 mm.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 13, list przewozowy (CMR) – k. 14, 47, specyfikacja zamówienia – k. 46, kopia etykiety – k. 48, zeznania świadka I. G. – k. 75, zeznania świadka E. J. – k. 106 – 107, przesłuchanie stron (pozwanego) – k. 108 – 110.

Z tytułu sprzedaży, powód wystawił pozwanemu fakturę VAT Nr (...) na kwotę 111.518,10 zł, w tym:

- kwotę 29.937,60 zł z tytułu ceny sprzedaży paszy T. o frakcji 3,5 mm, w ilości 6,6 tony,
- kwotę 74.844,- zł z tytułu ceny sprzedaży paszy T. o frakcji 7 mm, w ilości 16,5 tony,
- 6.736,50 zł z tytułu ceny sprzedaży paszy (...) (...) o frakcji 1,9 mm, w ilości 1,25 tony,

z terminem zapłaty w dniu 3 stycznia 2012r.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 13.

Pozwany zapłacił na rzecz powoda część ceny sprzedaży określonej w fakturze VAT Nr (...) w łącznej wysokości 56.000,- zł.

bezsporne.

Dostarczona pozwanemu pasza została wykorzystana w procesie produkcji, z tym że paszy T. o frakcji 5 mm zużyto 8,8 tony. W dniu 19 października 2011r. pozostała część paszy T. o frakcji 5 mm w ilości 7,7 tony została wymieniona na 7,7 tony zgodnej z zamówieniem paszy T. o frakcji 7 mm.

Dowód: dokument WZ – k. 49, zeznania świadka I. G. – k. 75, zeznania świadka E. J. – k. 106 – 107, przesłuchanie stron (pozwanego) – k. 108 – 110.

Pismem z dnia 26 kwietnia 2013r. powód wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej części należności wynikającej z faktur VAT Nr (...) w wysokości 55.518,10 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 26.04.2013r. – k. 17.

Pismem z dnia 26 kwietnia 2013r. pozwany wskazał, że dostarczona pasza posiadała zaniżoną w stosunku do deklarowanej jakość, co uzasadnia obniżenie ceny o 10%, tj. do kwoty 50.000,- zł oraz zadeklarował zapłatę tej kwoty w ratach po 10.000,- zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 15.05.2013r. – k. 15.

Sąd zważył.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z przedstawionych przez obie strony dokumentów w postaci: faktury VAT, listu przewozowego, specyfikacji zamówienia, dokumentu WZ oraz pism stron – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za wiarygodne i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy. Nadto dopuszczono i przeprowadzono dowód z zeznań świadków I. G. (omyłkowo nie dając temu wyrazu w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu) i E. J.. Relacja świadka I. G. pozostawała logiczna i spójna zarówno wewnętrznie jak i z pozostałym materiałem dowodowym. Natomiast zeznania świadka E. J. należało uznać za wiarygodne jedynie w zakresie

dotyczącym faktu zawarcia umowy sprzedaży i dostarczenia paszy pozwanemu oraz jej wymiany, przy czym stanowiska świadka co do rodzaju wymienianej paszy nie mogło zostać uwzględnione wobec jego sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd nie uwzględnił też relacji świadka, jakoby pasza o niewłaściwej frakcji (dostarczona niezgodnie z zamówieniem) nie była używana w procesie produkcji, jako niezgodnych z treścią zeznań pozwanego oraz dokumentu WZ wskazującego, że wymieniono znacznie mniejszą ilość paszy o niewłaściwej frakcji niż dostarczono. Na ocenę wiarygodności świadka E. J. wpływał również fakt, że jako ojciec pozwanego był on osobiście zainteresowany wynikiem sprawy. Uzupełniająco przeprowadzono dowód z przesłuchania stron, ograniczając go – wobec niestawiennictwa przedstawiciela powoda wezwanego do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania strony powodowej (k. 31, 64) – do przesłuchania pozwanego (art. 302 § 1 k.p.c.). Jego zeznania należało uwzględnić jedynie w zakresie, w jakim pozostawały spójne z pozostałym materiałem dowodowym (tu w szczególności nie można było dać wiary relacji dotyczącej rodzaju paszy niewłaściwej i wymienionej) oraz co do okoliczności używania w procesie produkcji dostarczonej paszy o niewłaściwej frakcji.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność zgodności parametrów pasz dostarczonych pozwanemu z deklarowanymi. Pozwany, wezwany do uiszczenia zaliczki na koszty przeprowadzenia tego dowodu (art. 130⁴ § 1 i 2 k.p.c.) nie uiszczył jej (k. 31, 69). Podkreślenia wymaga, że wysokość żądanej zaliczki była zbliżona do prawdopodobnych kosztów przeprowadzenia tego dowodu (k. 32). Złożony przez pozwanego wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie tej zaliczki został oddalony prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu wydanym na rozprawie w dniu 25 listopada 2013r. Pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika zobowiązany był zatem do uiszczenia zaliczki bez ponownego wezwania. Wskazać bowiem należy, że wysokość należnej zaliczki była pozwanemu znana w chwili wydania w/w postanowienia (art. 112 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Wobec braku tej zaliczki, stosownie do przepisu art. 130⁴ § 5 k.p.c., przedmiotowy dowód należało pominąć, a wniosek dowodowy oddalić. Na marginesie dodać należy, że wobec zużycia całej spornej paszy w procesie produkcji, ustalenie zgodności jej faktycznych parametrów z deklarowanymi jawi się jako niemożliwe (art. 217 § 3 k.p.c.). Zgłaszanie dowodów może być ocenione jako nieprzydatne dla wyjaśnienia sprawy lub zmierzające do zwłoki, wówczas gdy teza dowodowa jest nieistotna dla rozstrzygnięcia lub proponowany środek jest nieprzydatny do jej udowodnienia, co miało miejsce w przypadku w/w wniosku dowodowego (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1999r., sygn. akt I PKN 316/99, OSNP z 2001r., Nr 5, poz. 151; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001r., sygn. akt III CKN 1393/00, LEX Nr 603170).

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, obejmujące w pierwszym rzędzie fakt zawarcia między stronami umowy sprzedaży paszy, w tym 6,6 tony paszy T. o frakcji 3,5 mm, 16,5 tony paszy T. o frakcji 7 mm oraz 1,25 tony paszy (...) (...) o frakcji 1,9 mm, ustaloną cenę i termin zapłaty. Nie można było przy tym uwzględnić stanowiska pozwanego, że faktycznie zamówił – zamiast paszy T. o frakcji 7 mm – paszę T. o frakcji 5 mm. Z dokumentów w postaci specyfikacji zamówienia, faktury VAT oraz dokumentu WZ Nr 31 wynika bowiem, że przedmiotem zamówienia była pasza T. o frakcji 7 mm, zaś pozwanemu dostarczono (błędnie) paszę T. o frakcji 5 mm (którą następnie wymieniono na właściwą paszę o frakcji 7 mm). Za udowodnione należało uznać, że pozwany wykorzystał dostarczoną paszę w procesie produkcji (zarówno paszę o niewłaściwej frakcji jak i wymienioną paszę o właściwej frakcji). Za bezsporne należało uznać, że pozwany zapłacił na rzecz powoda część ceny sprzedaży w wysokości 56.000,- zł (art. 230 k.p.c.). Materiał dowodowy nie pozwalał natomiast uznać za udowodnione, że pozwany zgłaszał zastrzeżenia co do jakości paszy (w swoich zeznaniach przyznał, że tego nie uczynił). Nie sposób również było ustalić, jaki był faktyczny efekt karmienia ryb paszą dostarczoną przez powoda. Pozwany podał bowiem szereg informacji o charakterze teoretycznym, dotyczących procesu produkcji ryb, nie wskazując jednak konkretnych danych dotyczących np. oczekiwanego i faktycznego przyrostu masy ryb.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, że strony zawarły umowę sprzedaży paszy dla ryb, która została przez powoda w całości wykonana. Faktem jest, że w miejsce zamówionych 16,6 tony paszy T. o frakcji 7 mm, pierwotnie dostarczono

pozwanemu paszę T. o frakcji 5 mm, jednak została ona ostatecznie (w części w jakiej pozwany jej nie wykorzystał – 7,7 tony) wymieniona na paszę o właściwej gramaturze. Podkreślenia wymaga, że z tego tytułu pozwany nie wywodził żadnych skutków prawnych. W konsekwencji, pozwany zobowiązany był do zapłaty ceny sprzedaży w ustalonej i określonej w fakturze VAT Nr (...) wysokości, z którego to obowiązku wywiązał się jedynie częściowo, płacąc łączną kwotę 56.000,- zł (która nie była przedmiotem roszczenia dochodzonego pozwem). Pozostała do zapłaty kwota 55.518,10 zł wyznaczała zatem wartość usprawiedliwionego roszczenia powoda.

W obronie przed zgłoszonym żądaniem, pozwany wskazał, że dostarczona pasza posiadała wady, polegające na niższych od deklarowanych parametrach kaloryczności, skutkiem czego osiągnięto niższy od zakładanego przyrost ryb. Zarzut ten, sformułowany w oparciu o przepis art. 560 § 3 k.c., nie mógł jednak zostać uwzględniony. Zgodnie z art. 556 § 1 k.c., sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę zmniejszającą jej wartość lub użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli rzecz została kupującemu wydana w stanie niepełnym (rękojmią za wady fizyczne). Zgłoszenie tych okoliczności winno nastąpić – w przypadku stosunków między przedsiębiorcami – niezwłocznie po ich wykryciu (art. 563 § 2 k.c.). Bezspornym jest, że pozwany nie zgłosił rzeczonych wad dostarczonej paszy wcześniej niż pismem z dnia 15 maja 2013r. Tymczasem, jak wynika z jego zeznań, o rzekomej wadliwości sprzedanej mu przez powoda paszy miał się dowiedzieć po zakończeniu cyklu produkcyjnego wiosną 2012r. Nawet zatem uwzględniając stanowisko pozwanego, że wcześniejsze (przy dostarczeniu przedmiotu sprzedaży) ustalenie faktycznych parametrów paszy nie było możliwe, gdyż wymagałoby zlecenia specjalistycznego, laboratoryjnego badania, co nie jest standardową procedurą przy tego typu transakcjach, niewątpliwie reklamacja zawarta w w/w piśmie była spóźniona. Co więcej, po myśli przepisu art. 568 § 1 k.c., uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne wygasają po upływie roku [...], licząc od dnia, kiedy rzecz została kupującemu wydana. Termin ten ma charakter terminu zawitego (prekluzyjnego) i jego upływ powoduje bezwzględny skutek w postaci wygaśnięcia uprawnień kupującego. Charakteryzuje się on znacznym rygoryzmem, a jego celem jest niewątpliwie ograniczenie czasowe rękojmi za wady fizyczne jako instytucji w istocie niesprzyjającej pewności obrotu i nakładającej na sprzedawcę odpowiedzialność za wady sprzedanych rzeczy według bardzo surowych reguł (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 marca 2006r., sygn. akt I ACa 1947/05, LEX Nr 196070; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2004r., sygn. akt I CK 42/03, LEX Nr 172790; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2003r., sygn. akt V CK 343/02, Monitor Prawniczy z 2005r., Nr 23, poz. 1198; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2002r., sygn. akt III CZP 39/02, OSNC z 2003r., Nr 6, poz. 78). Wygaśnięcie uprawnień z rękojmi powoduje, że nie tylko kupujący nie może powoływać się na istnienie wad rzeczy sprzedanej, ale i nie jest uprawniony do dochodzenia związanych z tym roszczeń (o dostarczenie rzeczy wolnej od wad lub obniżenie ceny). Sporna pasza została powodowi wydana w dniu 7 października 2011r. oraz – w wyniku wymiany na zgodną z zamówieniem – w dniu 19 października 2011r., a zatem termin do ewentualnego zawiadomienia sprzedawcy o wadzie upływał w dniu 7 października 2012r., a co do 7,7 tony paszy o frakcji 7 mm – w dniu 19 października 2011r. W tym miejscu wskazać należy, że upływ w/w terminów z art. 563 § 2 k.c. nie powoduje wygaśnięcia uprawnień kupującego z tytułu rękojmi, w razie gdyby sprzedawca wadę podstępnie zataił albo zapewnił kupującego, że wady nie istnieją (art. 564 k.c.), zaś w przypadku terminu z art. 568 § 1 k.c. jedynie w razie podstępnego zatajenia wady (art. 568 § 2 k.c.). Przedstawienie sformalizowanego potwierdzenia dobrej jakości rzeczy (np. informacji o składzie i wartości kalorycznej paszy umieszczonej na opakowaniu), może być uznane za równoznaczne z zapewnieniem kupującego, że wady nie istnieją. Oznacza to jednak jedynie, że kupujący może zgłosić reklamację z uchybieniem terminu z art. 563 § 2 k.c., a zatem później niż niezwłocznie po wykryciu wady (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2004r., sygn. akt II CK 378/02, LEX Nr 479341). Nie ma to natomiast wpływu na bieg terminu z art. 568 § 1 k.c., którego upływ bezskutecznym czyni jedynie podstępne zatajenie wady. Ciężar wykazania podstępnego zatajenia wady przez sprzedającego, a tym samym obalenia domniemania jego dobrej wiary (art. 7 k.c.), obciąża tu kupującego – pozwanego (art. 6 k.c.). Pozwany nie podjął inicjatywy dowodowej w celu wykazania takiej okoliczności. Niezależnie od powyższego wskazać wypada, że istnienie wad rzeczy sprzedanej, warunkujące możliwość skorzystania z rękojmi, jest okolicznością którą wykazać winien kupujący (pozwany). W niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na stwierdzenia, aby dostarczona pozwanemu pasza była wadliwa, tj. posiadała parametry kaloryczności inne (niższe) niż deklarowane. Fakt jej zużycia w całości uniemożliwia dokonanie specjalistycznej analizy sprzedanej pozwanemu

paszy. Jak zaś wskazano wyżej, w zakresie wykazania jej wadliwości, pozwany poprzestał na przedstawieniu informacji o procesie produkcji ryb w gospodarstwie hodowlanym, w tym zasad ich karmienia, a także oceny wielkości przyrostu masy. Nie podał jednak konkretnych informacji dotyczących rzekomego zmniejszonego przyrostu ryb karmionych paszą pozwanego (stwierdził tylko, że ryby były mniejsze od oczekiwań). Materiał dowodowy nie pozwala też na niewątpliwe przyjęcie, że byłoby to następstwem jedynie wadliwej paszy, skoro cykl produkcji i zachowanie ryb w jego trakcie jest zróżnicowane i uzależnione od szeregu czynników, w tym temperatury wody i nasycenia jej tlenem, pory roku i warunków atmosferycznych. Niespornym jest też, że pozwany karmił ryby paszą o frakcji innej niż zamówiona i nie można wykluczyć wpływu takiego działania na przyrost masy ryb. Co prawda odpowiedzialność za dostarczenie pozwanemu paszy o frakcji niezgodnej z zamówieniem obciążała powoda, niemniej pozwany z tego faktu nie wywodził żadnych roszczeń (poza zrealizowanym żądaniem wymiany paszy na właściwą), w szczególności nie w tej okoliczności a w zawartości odżywczej całej dostarczonej paszy, upatrując przyczyn rzekomego zbyt małego przyrostu masy ryb. Niewątpliwie nie można również tezy o wadliwości sprzedanej paszy opierać jedynie na domniemaniu pogorszenia jej jakości wskutek planowanego zaprzestania produkcji w fabryce w H.. Należy także zwrócić uwagę, że pozwany w sposób niekonsekwentny formułował również roszczenia wynikające z rzekomych wad. Domagał się bowiem obniżenia ceny paszy o 10%. W takim przypadku i przy założeniu prawdziwości jego twierdzeń o wadliwości całej dostarczonej paszy oznaczałoby to zmniejszenie ceny o 11.151,51 zł (10% z 111.518,10 zł). Tymczasem pozwany, na skutek wezwania do zapłaty, domagał się (w piśmie z dnia 15 maja 2013r.) obniżenia ceny jedynie w odniesieniu do jej niezapłaconej części (z kwoty 55.518,10 zł do kwoty 50.000,- zł). Jednocześnie wydany w niniejszej sprawie nakaz zapłaty zaskarżył w całości, co nie może być usprawiedliwione wolą rozłożenia zaległości na raty, skoro ich spłatę deklarował już w maju 2013r. i gdyby wywiązał się z tych deklaracji, to w chwili wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty (październik 2013r.), zobowiązanie powinno było zostać już wykonane. Powyższe prowadzi do refleksji, że twierdzenia o wadach przedmiotu sprzedaży zostały podniesione jedynie w celu uniknięcia odpowiedzialności wynikającej łączącej strony umowy sprzedaży, nie mając jednak oparcia w rzeczywistym stanie rzeczy.

Utrata lub zaniechanie skorzystania z uprawnień z rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, nie pozbawia kupującego prawa do powoływania się na nienależyte wykonanie zobowiązania przez sprzedającego na zasadzie wynikającej z art. 471 k.c., w myśl którego dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ponieważ pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, swojej obrony nie opierał na powołanej instytucji prawnej, jedynie pokrótce należy poddać stan faktyczny sprawy analizie pod kątem wystąpienia okoliczności stypizowanych w przytoczonym przepisie. W pierwszym rzędzie wypada zauważyć, że zawarte w nim domniemanie winy dłużnika (sprzedającego) nie uchyla obowiązku wierzyciela (kupującego) wykazania, że zobowiązanie zostało nienależycie wykonane, skutkiem czego poniósł on szkodę. Jak wskazano wyżej, pozwany nie zdołał dowieść, aby powód dostarczył mu wadliwy towar (paszę), co już na wstępie wyklucza możliwość powołania się na w/w przepis art. 471 k.c. Dalej zważyć trzeba, że pozwany nie wykazał również, aby w związku z rzekomym, nienależytym wykonaniem zobowiązania poniósł szkodę. Samo stwierdzenie, że sprzedał mniej ryb niż oczekiwał nie tylko nie pozwala na ustalenie wysokości ewentualnej szkody, ale i jej związku przyczynowego z rzekomym nienależytym wykonaniem umowy przez powoda.

Z tych przyczyn, Sąd doszedł do przekonania, że zgłoszone w niniejszej sprawie roszczenie pozostawało usprawiedliwione tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zobowiązany był zatem do zapłaty na rzecz powoda pozostającej (niezapłaconej) części ceny sprzedaży paszy w wysokości 55.518,10 zł. Od tej kwoty przysługują powodowi także odsetki w wysokości ustawowej (art. 481 § 1 i 2 k.c.), liczone od dnia następnego po określonym w fakturze VAT Nr (...) terminie zapłaty (3 stycznia 2012r.), tj. od dnia 4 stycznia 2012r. Powód domagał się ich jednak dopiero od dnia 5 stycznia 2012r. i Sąd był tym żądaniem związany (art. 321 § 1 k.p.c.). Co za tym idzie, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 55.518,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 stycznia 2012r., orzekając jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości w związku z czym powodowi służyło prawo zwrotu wszystkich kosztów poniesionych w związku z udziałem w sprawie. Powód

poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 6.393,- zł, obejmujące: opłatę sądową od pozwu w wysokości 2.776,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,- zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz. U. 2013r., poz. 461), opłatę skarbową uiszczoną od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Co za tym idzie, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda, tytułem kosztów procesu, kwotę 6.393,- zł, orzekając jak w pkt II wyroku.